

paa ingen Maade kunne anse det foreliggende Lovforslag for at have løst denne Opgave paa nogen heldig Maade, og dette skal jeg nu tillade mig at belyse. De ærede Forslagsstillere have indset, at man ikke kunde gjøre Lægevidenskaben ganske fri, men at man maatte stille visse Begrændsninger for, hvor meget af den man kunde tillade en Mand, som ikke havde underkastet sig nogen Kundskabsprøve, at udøve, og disse Begrændsninger have da fundet et Udtryk i en Del Bestemmelser, der findes i Lovudkastets § 1. Jeg kan imidlertid ikke se Andet, end at de Herrer have været meget uheldige med Hensyn til disse Begrændsninger. Det første Punkt, jeg vil tillade mig at fremhæve, er det, at det skal være uautoriserede Læger forbudt at foretage farlige Operationer; men der er ingen Grændse imellem farlige og ikke farlige Operationer, thi enhver Operation kan blive farlig, og selv den farligste Operation kan under visse Omstændigheder være usarlig. For den Mand, der vil kjende sin Ret, og hvad han tør gjøre, vil det, naar han samvittighedsfuldt vil bestemme sig, være umuligt at sige, om en Operation skal henregnes til de farlige eller til de ikke-farlige. — Det skal fremdeles være disse Folk forment at gribe ind i den bestaaende Ordning af Sindsygepleien. Drdet „Sindsygepleie“ er allerede foraauidt uheldigt, som jeg ikke veed Andet end, at Sindsygepleie staar fuldstændig frit for dem, der ville have en Sindsyge i Pleie, naar Vedkommendes Slægtninge ville betro ham til dem; men formodentlig er der ment Sindsygebehandling. Jeg vilde ganske vist anse det for meget uheldigt, om Sindsygdomme skulde kunne behandles af Ikke-Kyndige, men jeg tilstaa, at jeg ikke kan indse, hvorfor en saadan Behandling skulde være mere uheldig med Hensyn til denne Sygdom end med Hensyn til mange andre; det kunde snarere siges, at der til den rette Behandling af Sindsygdomme kun fordres noget almindelig Mennekeligt. Der anvendes ikke megen Medicin eller saadanne kunstige Midler som Operationer og andre lignende, hvilke man bruger ved andre Sygdomme. De Sindsyge blive stillede under de heldigste Forhold, især naar de anbringes i hensigtsmæssig indrettede Sindsygeanstalter, og deres Behandling der bliver ledet af Mænd, der vel ere Læger — det maa de være — men som tillige ere Mænd, som have særlige Egenstaber, et dybt psykologisk Studium, en ualmindelig Grad af Mennekekundskab, og som have stillet sig det som Opgave at lede saadanne Syges Behandling. Det Samme gjælder imidlertid om mangfoldige andre Sygdomme, maaffe i en endnu højere Grad, og jeg kan derfor ikke se, af hvilken Grund man særlig har opstillet Sindsygepleie som en Undtagelse. — Det Samme gjælder derhos ogsaa om Fødselshjælp; det er dog besynderligt at opstille Fødselshjælp som værende

af en ganske anden Bestaenhed end anden Lægehjælp. Det er en vigtig Gren af Lægevidenskaben, men den er ikke med Hensyn til Betingelserne for dens Udøvelse vanskeligere end mangfoldige andre; den er tværtimod endog i de fleste Tilfælde lettere. Hjælpen ydes jo ved det aldeles overveiende Antal Fødsler af Jordemødre, som ganske vist have en Dannelse, der baade er nødvendig og vigtig, men som dog sædvanligvis erhverves i Løbet af $\frac{1}{2}$ eller 1 Aar, og dette ville de ærede Forslagsstillere lade vedblive. Hvis altsaa Nogen vil hjælpe en Barnekone, vil han selv om det er det naturligt Tilfælde, blive straffet med Fængsel eller Bøder, hvorimod det vil staa Enhver frit for at behandle meget vanskelige og værre Tilfælde, der daglig møde. — Dernæst er det efter Lovforslaget forbudt at anvende Lægemidler, som det er forbudt Apothekerne at udlevere til Alle og Enhver. Jeg ser meget godt Tanken i dette Forslag; det er den, at de Midler, som det er forbudt Apothekerne at udlevere til Alle og Enhver, sædvanlig ere saadanne Midler, som kunne medføre noget større Fare, men jeg vil for det Første gjøre opmærksom paa, at der ogsaa blandt de Midler, som det nu er tilladt Apothekerne at udlevere til Alle og Enhver, findes adskillige, hvis Anvendelse kan medføre meget betydelige Farer, navnlig naar de komme paa urette Sted, og dernæst vil jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at de Midler, som det er forbudt Apothekerne at udlevere til Alle og Enhver, næsten ubelukkende ere de allervirkomste og bedste Midler, vi have. Det er netop for en stor Del dem, i hvilke der er en virkelig Lægedomsraft, og altsaa ville de ærede Forslagsstillere stille disse Læger saaledes, at de ville berøve dem de Raaben, hvormed de netop i paakommende Tilfælde skulde møde Sygdommen. Det er virkelig at stille dem under sjældent uheldige Vilkaar, naar man ved deres Virksomhed vil berøve dem noget af det Beste og Virksomste, de skulde bruge. — Dernæst er der gjort en Undtagelse for den, der „er væsentlig Omstreifer“. Jeg maa tilstaa, at dette Begreb ikke er mig aldeles klart, men jeg formoder, at de ærede Forslagsstillere have ment en Læge, som ikke bor paa eet Sted, men som snart opholder sig i een Egn, snart i en anden. Jeg veed nu ikke, hvorfor dette skulde være forbudt. Der er mange Exempler paa, at netop meget dygtige Læger, som have erhvervet sig særlige Kundstaber i visse enkelte Retninger, have udøvet deres Virksomhed til megen Held og Velsignelse paa den Maade, at de have opholdt sig en Tid af Aaret paa eet Sted, en anden Tid paa et andet, fremdeles en vis Tid et tredje Sted o. s. v., og jeg ser ikke nogen tilstræffelig Anledning til at forhindre dette. Har en Mand tilbørlig Dygtighed til at udøve sit Kald, saa lad ham udøve det frit her i Landet, hvor han vil, og paa den Maade